

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.105/2022/7.
A felperes:	felperes (felperes címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperes képviselője kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	rokkantsági járadékkal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (17. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Debreceni Törvényszék 12.K.700.309/2022/8. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2021. április 1. napján előterjesztett rokkantsági járadék megállapítása iránti kérelmére indult közigazgatási eljárást az alperes a 2021. május 21. napján kelt JN/L530/2190-5/2021. számú végzésével az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 47. § (1) bekezdés g) pontjára hivatkozással megszüntette. A felperes keresete alapján eljár Debreceni Törvényszék a 18.K.701.382/2021/16. számú ítéletével az alperesi végzést megsemmisítette, megállapítva, hogy az Ákr. 47. § (1) bekezdés g) pontja, mint eljárás megszüntetési ok az ügyben igénybe nem vehető eszköz, az az Ákr. 51. §-a szerinti jogintézmény érvényesítésének „elkerülésére” nem alkalmas.

[2] Az alperes a 2021. június 2. napján kelt JN/L530/2190-8/2021. számú határozatával a felperes rokkantsági járadék megállapítása iránti igényét hivatalbóli eljárás keretében elutasította.

[3] A határozat ellen a felperes megtámadási pert nem indított, azonban keresetet terjesztett elő a közigazgatási cselekmény elmulasztásának megállapítása és az alperes 10.000 forint megfizetésére kötelezése iránt. A kereset folytán indult peres eljárást az elsőfokú bíróság a 12.K.702.056/2021/4. számú végzésével felfüggesztette arra figyelemmel, hogy az alperes 2021. augusztus 11. napján kelt JN/L530/2190-18/2021. számú határozatával a keresettel támadott döntést az Ákr. 115. § (1) bekezdésére hivatkozással visszavonta. A felperes fellebbezést nyújtott be a döntés ellen, mely alapján a Kúria a Kpkf.VII.40.567/2021/25. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot az eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította. Megállapította, hogy a felperes kereseti kérelmét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 38. § (1) bekezdés b) pontjára és az Ákr. 51. § (1) bekezdésére alapította, a JN/L530/2190-8/2021. számú határozat elleni megtámadási keresetet nem terjesztett elő. A megismételt eljárásban a törvényszéknek tisztáznia kell, hogy a felperesnek az alperes közigazgatási cselekménye elmulasztásának megállapítására, valamint az Ákr. 51. § (1) bekezdése szerinti marasztalásra irányuló kereseti kérelme törvényi előfeltételei (a közigazgatási szerv közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban rögzített kötelezettségének elmulasztása, illetve az ügyintézési határidő túllépése, a 10.000 forint kifizetésének előfeltételei, stb.) fennállnak-e.

[4] A JN/L530/2190-18/2021. számú visszavonó határozat megtámadása érdekében a felperes 2021. szeptember 20. napján szintén keresetet nyújtott be.

[5] Az új eljárásban az elsőfokú bíróság a felperes kereseteit egyesítette.

A felperes megismételt eljárásban pontosított keresetei és az alperes védírata

[6] A megismételt eljárásban a felperes a mulasztási és marasztalási keresetét akként pontosította, hogy a Kp. 38. § (1) bekezdés b) pontja alapján az ügyintézési határidő alperes általi túllépésének, ezáltal a közigazgatási cselekmény elmulasztásának megállapítását; valamint az Ákr. 51. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltakra figyelemmel – a Kp. 38. § (1) bekezdés d) pontjára alapított marasztalási kereseti kérelemként – az ügyintézési határidő túllépése miatt az alperes 10.000 forint megfizetésére kötelezését kérte.

[7] A JN/L530/2190-18/2021. számú visszavonó határozat elleni keresetét akként változtatta meg, hogy elsődlegesen – a Kp. 38. § (1) bekezdés a) pontja szerinti megtámadási

kereseti kérelem keretében – a visszavonó határozat megsemmisítését, másodlagosan – a Kp. 38. § (1) bekezdés f) pontja szerinti megállapítási kereseti kérelem keretében – a közigazgatási tevékenységgel előidézett jogsértés tényének megállapítását kérte. Az ügyben tartott tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy mulasztási keresetét nem tartja fenn.

[8] Álláspontja szerint a határozat visszavonásának valódi oka az Ákr. 51. § (1) bekezdése szerinti jogintézmény érvényesíthetőségének kizárása volt. Tekintettel arra, hogy az eljárást megszüntető végzés ellen per volt folyamatban, az érdemi határozat visszavonásáról rendelkező döntésben az alperes a megszüntetésre nem hivatkozhatott volna, különösen, hogy végzését időközben a bíróság megsemmisítette. Ezen döntéssel a visszavont érdemi határozat jogszerűnek tekintendő, annak visszavonására az alperesnek nem volt lehetősége.

[9] Hivatkozott arra, hogy az alperes időközben újabb érdemi – a kérelmet elutasító JN/L530/2190-27/2021. számú – határozatát a JN/L530/2190-34/2021. számú határozatával ismét visszavonta, így a korábbi visszavonó határozat azért is megsemmisítendő, mert az Ákr. előírásai értelmében visszavonásra vagy módosításra az eljárás során a hatóságnak csak egy ízben van lehetősége.

[10] Az alperes védiratában a keresetek elutasítását kérte. Előadta, hogy a 2021. november 18. napján kelt JN/L530/2190-27/2021. számú – a kérelmet ismételten elutasító – határozatnak a 2021. december 1. napján kelt JN/L530/2190-34/2021. számú határozattal történt visszavonására azért került sor, mert annak átvételét megelőzően a felperes az eljárás szünetelését kérte, amelyről a JN/L530/2190-29/2021. számú döntésével rendelkezett.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes kereseteit a Kp. 89. § (1)-(3) bekezdéseire, 99. § (1)-(3) bekezdéseire, 2. § (4) bekezdésére, 85. § (1) bekezdésére, 38. § (1)-(2) bekezdéseire és 129. § (1) bekezdésére hivatkozással, a Kp. 88. § (1) bekezdés a) pontja szerint elutasította.

[12] A Kp. 129. §-ához fűzött Kommentárta utalással megállapította, hogy a közigazgatási eljárás előbb megszüntetésre került, majd az ügy érdemében született határozat, ezt követően az eljárás újra megindult, az ítélet meghozatalakor pedig szünetelt. A keresetlevél benyújtásakor az alperes már nem volt mulasztásban, mulasztását a mulasztási per megindítása előtt orvosolta azzal, hogy a fenti döntéseket meghozta. A mulasztási kereset ezért már a benyújtásakor okafogyott volt.

[13] Rögzítette, hogy az Ákr. 51. § (1) bekezdése szerinti 10.000 forint megfizetésére nem adhat okot önmagában az, ha döntés ugyan született az ügyben, de azt a hivatalból vagy kérelemre indult jogorvoslati eljárásban az arra jogosult hatóság vagy bíróság utóbb jogellenesnek nyilvánította. A perbeli esetben a felperes közigazgatási eljárást megindító

kérelme érdemében még nem került sor végleges döntésre, az eljárás szünetel, a 10.000 forint felperes javára történő megállapítására az ügyben hozandó érdemi döntésben kerülhet sor.

[14] A Kp. 38. § (2) bekezdése szerint az (1) bekezdés f) pontjában meghatározott megállapítási kereseti kérelem előterjesztésének feltételei a jelen ügyben nem álltak fenn; azokat a felperes sem a keresetlevelében, sem a per során – felhívásra – nem igazolta, az általa vitatott közigazgatási tevékenységekkel szemben más irányú (megtámadási, mulasztási és marasztalási) kereseti kérelmeket is előterjesztett.

[15] Figyelemmel arra, hogy a megszüntetett eljárás hivatalbóli újraindítására a felek által nem vitatottan jogszabálysértő módon került sor, e határozatot az Ákr. 115. § (1) bekezdése alapján az alperes jogszerűen vonta vissza. Az alperesnek a közigazgatási tevékenység megvalósításának időpontjában fennálló tények alapján kell meghoznia a döntését, a később meghozott más hatósági és bírósági határozatok ennek során nem vehetők figyelembe.

[16] Az újabb – JN/L530/2190-27/2021. számú – érdemi határozat – JN/L530/2190-34/2021. számú határozattal történt – visszavonása tárgyában előterjesztett kifogást arra tekintettel találta alaptalannak, hogy az a jelen per tárgyát nem képező (második) érdemi határozat visszavonására irányult, ezért a perben vizsgált döntések jogszerűségét nem érintheti, az azzal kapcsolatos kifogását a felperes a JN/L530/2190-34/2021. számú határozat ellen benyújtott keresetében terjesztheti elő.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[17] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetének helyt adó döntés hozatalát, e körben a JN/L530/2190-18/2021. számú visszavonó határozat megsemmisítését és az ügyintézési határidő túllépése miatt az alperes 10.000 forint megfizetésére kötelezését kérte; másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítása iránt terjesztett elő kérelmet.

[18] Abszolút eljárásjogi szabálysértésként hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság eltért a Kúria új eljárásra utasító végzésében foglaltaktól, az új eljáráshoz a jogszabály által meg nem engedett módon másik peres eljárást egyesített. A keresetének szétesését idézte elő az, hogy a bíróság a nem azonos kereseti kérelemmel érintett peres eljárásokat egyesítette, és a per tárgyát képező határozat tekintetében őt anyagi pervezetés körében nem tájékoztatta; eljárása szembement a pergazdaságosság és célszerűség elvével is.

[19] Sérelmezte, hogy az alperes az Ákr. 115. § (1) bekezdésére alapítottan az ügyben nem alkalmazandó jogszabályi rendelkezésre figyelemmel hozta meg visszavonó határozatát. Tekintettel arra, hogy a visszavonás a keresettel támadott jogsérelmet nem orvosolta, annak alapjául kizárólag az Ákr. 120. § (1) bekezdése szolgálhatott volna. A törvényszék azonban e körülményt a Kp. 2. § (5) bekezdésébe, 78. § (5) bekezdés a) pontjába

és 85. § (3) bekezdés b) pontjába ütköző módon nem vizsgálta és annak mellőzését nem indokolta. A Kúria BH 2022.5.137 számú egyedi döntésében foglaltakra hivatkozással rámutatott, hogy a jogsérelem orvoslása érdekében indult eljárásban történő visszavonás nem orvosolja megfelelően a jogsérelmet. Megjegyezte, hogy az alperes a visszavonó határozatot követően hozott új határozatában sem orvosolta a jogsérelmet. A fenti kúriai döntésben foglaltak is azt támasztják alá, hogy az elsőfokú bíróság indokolatlanul és szükségtelenül rendelkezett az eljárások egyesítéséről.

[20] Mulasztási keresetet nem terjesztett elő, ezért téves az elsőfokú ítélet [27] bekezdésében szereplő hivatkozás, ugyanakkor az alapján megállapítható lett volna, hogy az alperes az ügyintézési határidőt túllépte, hiszen már a megelőző eljárásban hozott ítélet is tényként állapította meg az ügyintézési határidő 2021. május 31-i lejártát. Az alperes továbbá a 2022. április 7. napján tartott tárgyaláson kifejezetten nyilatkozott arról, hogy a 60 napos ügyintézési határidőt túllépte, amellyel a kereseti kérelemben foglaltakat elismerte, ezért a keresetet nem lehetett volna megalapozatlanság okán elutasítani. Az elsőfokú ítélet [31] bekezdésében található érvelést a jelen ügyben alkalmazhatatlannak és tévesnek találta arra figyelemmel, hogy az ex tunc hatályú megsemmisítésnek más jogkövetkezményei vannak, mint a hatályon kívül helyezésnek, mely utóbbira a perbeli ügghöz kapcsolódó döntésekkel nem került sor. A Debreceni Törvényszék 18.K.701.382/2021/16. számú ítéletében már megállapításra került, hogy az Ákr. 51. §-a szerinti jogkövetkezmények elkerülésére nem alkalmas a megsemmisített közigazgatási döntés. Az ítélet [29]-[30] bekezdéseiben szereplő megállapítások iratellenesek, mivel a mulasztás és a jogsérelem orvoslására nem került sor, a peres eljárás folyamatban léte alatt hozott közigazgatási határozat az ügyintézési határidő túllépéséről nem rendelkezett.

[21] Iratokat csatolt azon állításának bizonyítására, hogy az alperes a jogszabálysértő közigazgatási cselekményekkel azt akarta elérni, hogy az Ákr. 51. § (1) bekezdésében foglalt jogkövetkezmény ne legyen érvényesíthető vele szemben.

[22] Előkészítő iratában az alperesi ellenkérelemben foglaltakat irrelevánsnak tartotta, és arra hivatkozott, hogy a Kp. 85. § (1)-(2) bekezdései szerint a keresetlevél benyújtását követően megvalósított közigazgatási cselekmények nem képezhetik a per tárgyát, azok a keresetei elbírálása során nem értékelhetők. Az ítélet [32] bekezdésében az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a per keretein. A keresetek benyújtásakor és az Ákr. 115. § (1) bekezdése szerinti döntések meghozatalára rendelkezésre álló 30 napos határidőn belül az eljárás szünetelésére nem került sor. Az elutasító határozat visszavonásával az alperes nem az ő jogsérelmét kívánta orvosolni, hanem a peres eljárást kívánta elkerülni.

[23] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[24] Előadta, hogy az Ákr. 51. § (1) bekezdése szerinti 10.000 forint megfizetésére az elsőfokú bíróság ítéletében nem kötelezhette, mivel annak meghozatalakor érdemi közigazgatási határozat nem állt rendelkezésre az ügyben; ezen időpontban a rokkantsági ellátás megállapítására irányuló eljárás a felperes kérelmére szünetelt. Az eljárás folytatását a felperes az ítélet meghozatalát követően kérte. A 2022. május 30. napján kelt határozatában

valóban nem rendelkezett a 10.000 forint kifizetéséről, a 2022. június 16. napján kelt JN/33/00245-9/2022. számú levelében azonban tájékoztatta a felperest, hogy a határozatban tévesen került feltüntetésre az ügyintézési határidőn belüli döntéshozatal ténye és a 10.000 forint kifizetése iránti eljárás folyamatban van. Ezt követően 2022. június 22. napján igazolást állított ki az ügyintézési határidő túllépéséről, és 2022. július 6. napján az összeget a felperes részére kiutalta.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[25] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[26] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül.

[27] Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmek kereteire figyelemmel a releváns tényállást feltárta és abból érdemben helytálló következtetésekre jutott, a fellebbezésben megjelölt jogszabályi rendelkezéseket eljárása során nem sértette meg. A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakra mutat rá.

[28] A felperes a fellebbezéséből kitűnően, az abban megjelölt jogszabályhelyek – a hivatalbóli bizonyítási kötelezettség körében a Kp. 2. § (5) bekezdése, 78. § 5) bekezdés a) pontja és 85. § (3) bekezdés b) pontja, továbbá a határozat visszavonása körében az Ákr. 115. § (1) bekezdése és 120. § (1) bekezdése, végül a mulasztás megállapítása és a 10.000 forint megfizetésére kötelezés körében az Ákr. 51. §-a – megsértésére alapítottnan az általa előterjesztett keresetek közül a megtámadási, a mulasztási és a marasztalási kereseti kérelmek elutasítása körében vitatta jogszabályhely megjelölése és ahhoz fűződő részletes indokolás kifejtése útján az elsőfokú ítéletet. A megállapítási kereseti kérelem elutasítása körében elkülönült indokokat nem adott elő, azzal összefüggésben jogszabálysértést külön nem jelölt meg. A másodfokú bíróság ezért megsértett jogszabályi rendelkezés nélkül maradt, amikor az ítélet ezen indokainak helyességét vizsgálta. Ennek perjogi szempontból való jelentőségét pedig az adja, hogy a másodfokú eljárás során a bíróság eljárásának keretét a fellebbezésben foglaltak – a megsértett jogszabályi rendelkezések – adják, amelynek hiányában e körben az ítéltábla az ítélet felülvizsgálatának Kp. 108. § (1) bekezdésében rögzített korlátaira tekintettel, a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja alapján nem vizsgálódhatott.

[29] A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a felperes a fellebbezésében a peres eljárások egyesítését ugyan kifogásolta, azzal kapcsolatosan azonban az elsőfokú bíróság által megvalósított eljárásjogi jogszabálysértésre nem hivatkozott, és nem jelölt meg olyan jogszabályi rendelkezést sem, amely az egyesítés lehetőségét a perbeli esetben kizárta volna. A másodfokú bíróság ezzel összefüggésben visszaütal az előző bekezdésben kifejtettekre, és

rögzíti, hogy a perek egyesítésének jogszabálysértő jellege pusztán pergazdaságossági és célszerűségi szempontok mentén, konkrét jogszabálysértés hiányában nem volt megállapítható; ahogyan jogszabály nem zárja ki azt sem, hogy az egyesítésre akár megismételt eljárásban is sor kerülhessen, annak tilalma ugyanis a megismételt eljárásra adott útmutatásból nem vezethető le. A rendelkezésre álló iratanyagban, valamint a 12.K.700.309/2022/6. és 12.K.700.311/2022/6. számú tárgyalási jegyzőkönyvekben foglaltak alapján nem merült fel kétség a tekintetben sem, hogy a felperes a perek tárgyával tisztában volt, az elsőfokú bíróság kérdéseire adekvát válaszokat adott és következetes nyilatkozatokat tett. Figyelemmel arra, hogy a perek egyesítése az ügyek érdemi elbírálását közvetlenül megelőzően, a perekben ugyanazon a napon egymást követő időpontokban tartott utolsó tárgyalásokon történt, az egyesítés az ügyek együttes elbírálását, egyetlen érdemi döntésbe foglalását célozta, és nem járt a keresetek felperes által hivatkozott „szétesésével”. A felperes az általa hiányolt anyagi pervezetéssel kapcsolatban az elsőfokú bíróság által megsértett eljárásjogi rendelkezésre szintén nem hivatkozott, és azt sem adta elő, hogy pontosan milyen jellegű, mely konkrét kérdést érintő tájékoztatás elmulasztását rója fel a törvényszéknek, a tájékoztatás mennyiben lett volna alkalmas a kereseteivel kapcsolatos további, korábban elő nem adott tények, körülmények bemutatására. Mindezek alapján ezen érvelése sem volt alkalmas az elsőfokú bíróság eljárása és ítélete jogszabálysértő jellegének alátámasztására.

[30] Az elsőfokú bíróság eljárása során nem sértette meg a Kp. felperes által megjelölt rendelkezéseit, amikor a visszavonó határozat tekintetében jogszabálysértést nem észlelt. Az Ákr. 115. § (1) bekezdése alapján a határozat hatóság általi, saját hatáskörben történő visszavonásához – a felperes álláspontjával szemben – nem jogszabályi követelmény, hogy azzal az ügyfél jogséremlé orvoslást nyerjen. A felperes által hivatkozott BH2022. 137. számú eseti döntés tényállása a perbeli ügy tényállásától eltér, abban a Kúria nem az Ákr. 115. § (1) bekezdésének, hanem a Kp. 83. §-ának alkalmazása körében vizsgálódott, kimondva, hogy a Kp. 83. §-ának rendelkezései kizárólag azokra az esetekre alkalmazhatók, amelyekben a közigazgatási szerv a keresetlevélben állított jogsérelem orvoslása érdekében saját hatáskörben eljárást indít. Ha pedig a közigazgatási szerv vagy annak jogorvoslati szerve a jogséremlé a kereseti kérelemnek eleget téve orvosolja, a bíróság az eljárását megszünteti. A perbeli esetben azonban nem ez történt, az alperes – a JN/L530/2190-8/2021. számú határozat megtámadása iránti keresetlevél hiányában – nem a jogsérelem orvoslása érdekében indított eljárást, hanem a felperes mulasztási és marasztalási keresetlevele alapján döntésének jogszabálysértő jellegét észlelte, így azt az Ákr. 115. § (1) bekezdésében biztosított lehetőséggel élve visszavonta. A Kúria által kialakított irányadó ítélkezési gyakorlat szerint „Az a felperesi érvelés téves, hogy az Ákr. 115. §-a értelmében a keresetlevél benyújtása esetén kizárólag a keresetben foglaltakkal teljes mértékben egyezően módosítható a döntés. Az Ákr. 115. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy ha a keresetlevél alapján a hatóság megállapítja, hogy döntése jogszabályt sért, azt módosítja vagy visszavonja. Ezen jogszabályi rendelkezés nem köti a változtatás irányát a kereseti érveléshez, ugyanis csak annyit szab feltételül, hogy a hatóságnak a keresetlevél alapján kell a jogszabálysértést megállapítania.” (Kúria Kfv.II.37.654/2020/18. számú ítéletének [39] bekezdése) A Kúria a Kfv.II.37.654/2020/18. számú ítélet elvi alapjaitól a Kfv.I.37.121/2022/8. számú végzésében sem kívánt eltérni, e döntésének [34] bekezdésében hangsúlyozta, hogy „...az alperest a visszavonó határozat meghozatala során az Alaphatározat ellen benyújtott kereseti kérelem nem kötötte. Az Ákr. 115. § (1) bekezdésében foglalt feltételek teljesüléséhez ezáltal elegendő, hogy az alperes az Alaphatározat saját hatáskörben való vizsgálatát az Alaphatározat ellen benyújtott keresetlevél alapján végezze, a visszavonó határozat jogszerűségének azonban nem feltétele, hogy a keresetlevélben megjelölt jogszabálysértésre

figyelemmel rendelkezzen a visszavonásról.” A felperes tehát alaptalanul hivatkozott arra, hogy a határozat visszavonásának alapjául kizárólag az Ákr. 120. § (1) bekezdése szolgálhatott volna, amelyet az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon hagyott figyelmen kívül a perben.

[31] Az ügyintézési határidő túllépése körében a felperes egymáshoz kapcsolódó indokok mentén terjesztett elő mulasztási és marasztalási keresetet, jogszabálysértésként az Ákr. 51. § (1) bekezdését megjelölve. A fellebbezésben foglaltak és a rendelkezésre álló iratok alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék – a felperesi állítással szemben – nem kereseti kérelem hiányában döntött a felperes mulasztási kereseti kérelmének elutasításáról. A felperes a 2022. április 7. napján 9 óra 30 perc kezdettel tartott tárgyaláson a 12.K.700.311/2022/6. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldalán rögzítetten az elsőfokú bíróság kérdésére akként nyilatkozott, hogy mulasztási keresetét a 12.K.700.311/2022. számú ügyben nem tartja fenn, ami azonban nem eredményezte a 12.K.700.309/2022. számú ügyben előterjesztett mulasztási kereseti kérelem elenyésztését. A 2022. április 7. napján 10 óra 25 perc kezdettel tartott tárgyaláson a 12.K.700.309/2022/6. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldalán kifejezetten nyilatkozott a mulasztási kereseti kérelme alapjáról. A felperesnek tehát volt a perben előterjesztett, az elsőfokú bíróság döntését igénylő mulasztási kereseti kérelme, az ezzel ellentétes hivatkozása iratellenes.

[32] A mulasztási kereset elutasítása körében az elsőfokú bíróság helyesen utalt a Kp. 129. § (1) bekezdésének rendelkezésére és az ahhoz fűzött Kommentárra, valamint az alperes által meghozott érdemi döntésre. A Kp. 129. § (1) bekezdése értelmében a bíróság akkor állapít meg mulasztást, ha a közigazgatási szerv a közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban meghatározott kötelezettségének az irányadó elintézési határidőn belül nem tett eleget. A közigazgatási cselekmény fogalmát a Kp. 4. § (1) és (3) bekezdései együttesen határozzák meg. Ezek értelmében közigazgatási cselekménynek minősül az egyedi döntés. Ebből az következik, hogy ha a közigazgatási szerv az Ákr. 15. §-a szerinti eljárási kötelezettségét teljesítette, tehát az ügyfél kérelmére az eljárást megindította, a kérelem tárgyában döntést hozott, akkor megvalósította a közigazgatási cselekményt, azaz nem mulasztott. (BH2021. 150.) A törvényszék ezért megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a perbeli esetben az alperes terhére mulasztás nem állapítható meg.

[33] A közigazgatási szerv nemcsak jogellenes aktív tevékenységgel, törvénybe ütköző döntéssel okozhat jogsérelmet, hanem azzal is, hogy nem teljesíti jogszabályban előírt kötelezettségét, jogsértő módon mulaszt. A mulasztási per a jogsértő mulasztás orvoslásának végső eszköze, a per célja annak kikényszerítése, hogy a közigazgatási szerv eleget tegyen jogszabályi kötelezettségének. Fontos azonban hangsúlyozni, hogy nem minden jogszabályban rögzített kötelezettség elmulasztása ad alapot mulasztási per indítására. A Kp. 127. §-a értelmében kifejezetten és kizárólag a közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó mulasztás esetén kerülhet sor mulasztási perre. A közigazgatási cselekmény Kp. 4. § (1) és (3) bekezdései által meghatározott törvényi fogalmát jogértelmezéssel kiszélesíteni nem lehet. Közigazgatási cselekménynek minősül az egyedi döntés, így a hatósági határozat, de nem tekinthetők ilyennek az egyes eljárási cselekmények még akkor sem, ha azok szorosan az egyedi döntéshez kapcsolódnak. Az ügyintézési határidő túllépése esetén a hatóság oldalán keletkező fizetési kötelezettség teljesítése a Kp. rendszerében nem minősül

önálló közigazgatási cselekménynek, az azzal összefüggő határozat elleni megtámadási per hiányában mulasztási keresettel ezért nem kényszeríthető ki, a követelés érvényesítésére ehelyett a – felperes által igénybe nem vett – megtámadási per és az ahhoz kapcsolódó marasztalási kereset szolgálhat. A felperes azonban a jelen ügyben a JN/L530/2190-8/2021. számú határozat ellen megtámadási pert nem indított, a JN/L530/2190-18/2021. számú határozat elleni megtámadási kereseti kérelméhez pedig nem marasztalási, hanem megállapítási kereseti kérelmet kapcsolt, amelynek elsőfokú bíróság általi elutasítását fellebbezésében elkülönült indokok mentén, azzal összefüggésben megjelölt jogszabálysértés útján nem vitatta.

[34] A marasztalási kereseti kérelem kapcsán a másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes az e körben előadott érveit az elsőfokú bíróság által elkövetett eljárásjogi jogszabálysértésre hivatkozással nem támasztotta alá, a követelés jogalapján – az Ákr. 51. §-án túl – jogszabályi rendelkezést nem jelölt meg. A mulasztási kereseti kérelme körében a követelés általa hivatkozott jogalapja (az ügyintézési határidő túllépése, mint mulasztás) az előző bekezdésekben kifejtettek alapján a perben nem volt megállapítható, így a Kp. 85. § (1) bekezdése szerinti kereseti kérelemhez kötöttségre figyelemmel, a pontosított keresetében előadott indokok mentén az elsőfokú bíróság az alperest a követelésben nem marasztalhatta akkor sem, ha az ügyintézési határidő túllépését az alperes a 12.K.700.311/2022/6. számú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldalán tett nyilatkozata szerint nem vitatta. Rámutat ugyanakkor a másodfokú bíróság arra, hogy az alperes a nem jogerős elsőfokú ítélet meghozatalát követően, 2022. július 6. napján a felperes részére – a felperes által nem vitatottan – megfizette az általa követelt 10.000 forintot, azaz a fizetési kötelezettségét önként teljesítette, így az jelenleg már nem is lenne kikényszeríthető.

[35] A felperes a Kp. 85. § (1)-(2) bekezdéseinek felhívása mellett sem a fellebbezésében, sem az annak benyújtására nyitva álló határidőn belül nem hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a per keretein, ezen érvelését elsőként a 2022. október 25-i előkészítő iratában adta elő. Új jogszabálysértés megjelölésével azonban a fellebbezés az annak előterjesztésére a Kp. 100. § (1) bekezdésében meghatározott 15 napos határidő elteltét követően – a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjára és (5) bekezdésére figyelemmel – nem egészíthető ki, így ezen jogszabálysértés vizsgálatát a másodfokú bíróság a Kp. 108. § (1) bekezdése szerint eljárva mellőzte.

[36] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[37] Az alperes a fellebbezési eljárásban a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 81. § (1), (2) és (5) bekezdései értelmében perköltséget nem számított fel, perköltségjegyzéket nem nyújtott be, a másodfokú bíróságnak ezért a Pp. 82. § (3) bekezdése alapján másodfokú perköltségről rendelkeznie nem kellett.

[38] Az eljárás a rokkantsági járadékról szóló 83/1987. (XII. 27.) MT rendelet 3. §-a szerint alkalmazandó, a társadalombiztosítási nyugellátásról 1997. évi LXXXI. törvény 81. § (1) bekezdésére figyelemmel tárgyi költségmentes.

[39] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[40] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2022. október 26.

dr. Rác Krisztina s.k.	dr. Antal Regina s.k.	dr. dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró